

ГРОМАДСЬКА РАДА ДОБРОЧЕСНОСТІ

Вул. Механізаторів, 9, м. Київ, 03109

<https://grd.gov.ua>

Затверджено

Громадською радою доброчесності

16 травня 2017 р.

ВИСНОВОК

про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду

Берднік Інни Станіславівни

критеріям доброчесності та професійної етики

Проаналізувавши інформацію про кандидата **Берднік Інну Станіславівну** (далі – Кандидат), яка є суддею Верховного Суду України, Громадська рада доброчесності виявила дані, що дають підстави для висновку про невідповідність Кандидата критеріям доброчесності та професійної етики.

Щодо невідповідності Кандидата критерію професійної етики.

1. 14.03.2008 р. Кандидат у складі колегії суддів Верховного Суду України взяв участь у постановленні ухвали Верховного Суду України від (додаток 1). Цією ухвалою стороні було відмовлено у задоволенні скарги про перегляд рішення районного суду Хмельницької області від 19.01.2001 р., ухвали Апеляційного суду Хмельницької області від 1.03.2004 р. та ухвали колегії суддів Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України від 22.08.2002 р. на підставі рішення Європейського суду з прав людини від 3.05.2007 р. у справі «Бочан проти України», яким встановлено порушення п. 1 ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

У подальшому рішення Верховного Суду України переглянуто Європейським судом з прав людини від 05.02.2015 р. у справі «Бочан проти України (№ 2)» (додаток 2), де у пунктах 63, 64 Суд дійшов такого висновку:

„[у] своїй ухвалі від 14 березня 2008 року **Верховний Суд України грубо викривив висновки рішення Суду від 3 травня 2007 року**. Зокрема, Верховний Суд України зазначив, що Суд встановив, що рішення національних судів у справі заявниці були законними та обґрунтованими і що їй було присуджено відшкодування у зв'язку з порушенням гарантії щодо «розумного строку», а ці твердження є явно некоректними (див. [пункти 13-18 та 21](#)).

64. Суд зауважує, що обґрунтування Верховного Суду України становило не просто інше розуміння правового документу. Суд вважає, що **обґрунтування Верховного Суду України можна тлумачити лише як «грубе свавілля» або «відмову у правосудді»** у тому розумінні, що викривлений виклад рішення 2007 року у першій справі **«Бочан проти України»** (*Bochan v. Ukraine*) призвів до руйнування намагань заявниці

домогтися розгляду у рамках передбаченої національним законодавством процедури касаційного типу її майнових вимог на підставі рішення Суду у попередній справі (див. [пункти 51-53](#)). У зв'язку з цим слід зазначити, що у своєму рішенні 2007 року Суд встановив, що, зважаючи на обставини, за яких Верховний Суд України передавав справу заявниці до нижчестоящих судів, сумніви заявниці щодо безсторонності суддів, які розглядали справу, включаючи суддів Верховного Суду України, були об'єктивно обґрунтованими (див. [пункти 13-15](#)).

65. Відповідно з огляду на висновки Суду щодо характеру та наслідків недоліків ухвали Верховного Суду України від 14 березня 2008 року (див. [пункти 63-64](#)) слід зробити висновок, що оскаржуване провадження не відповідало вимозі [пункту 1 статті 6 Конвенції щодо «справедливого суду»](#) і що було порушення цього положення”.

Відповідно до Кодексу суддівської етики (ст.1) суддя, серед іншого, повинен бути прикладом неухильного додержання вимог закону і принципу верховенства права з метою зміцнення довіри громадян у чесність, незалежність, неупередженість та справедливість суду.

Водночас, Європейський суд з прав людини прямо констатував викривлення свого рішення ухвалою Верховного Суду України, в постановленні якої брав участь Кандидат, що було кваліфіковано як «грубе свавілля» та «відмова у правосудді».

2. За [інформацією](#) веб-сайту видання «2000» та [реєстру судових рішень](#) Кандидат у складі колегії суддів скасувала постанову Вишого господарського суду України про визнання недійсним рішення Шевченківської районної у місті Києві ради щодо приватизації приміщень в архітектурній пам'ятці «Замок барона Штейнгеля», що знаходиться на вул. Ярославів Вал, 1, у місті Києві, та відповідного договору купівлі-продажу. Суд [не визнав](#) "Замок барона" кінця XIX століття пам'яткою архітектури.

Громадська рада доброчесності не оцінює законності цього рішення, адже суд з однаковим успіхом міг аргументувати вирішення справи на користь будь-якої зі сторін. Однак Рада переконана, що надання Кандидатом переваги комерційним інтересам над суспільним інтересом щодо збереження об'єкту культурної спадщини є проявом недоброчесної поведінки Кандидата.

З огляду на викладене вважаємо, що професійна діяльність Кандидата на посаді судді не сприяла відновленню довіри суспільства до судової влади та підірвала впевненість громадян у справедливості судової системи.

2. Щодо невідповідності Кандидата антикорупційним критеріям.

Відповідно до реєстру речових прав на нерухоме майно, на підставі наказу Головного управління житлового забезпечення № 1365-С/СТ від 04.09.2009 р. видано свідоцтва про право власності САС № 744904 від **10.09.2009 р.**, за яким Кандидат є власником садового

будинку по вул. Садова у м. Києві, загальною площею 113,80 кв. м., розташованому на земельній ділянці площею 485,00 кв. м. загальною вартістю 655 481,00 грн (додаток 3). В деклараціях про майновий стан та доходи за [2013](#), [2014](#), [2015](#) та [2016](#) рр. Кандидат даний будинок не вказує. Відповідно до інформації, що міститься у досьє Кандидата, будинок передано колишньому чоловіку Кандидата за договором про поділ майна подружжя від 08.02.2012 р. Однак, за даними Реєстру, право власності на нерухоме майно залишилось за Кандидатом.

На підставі викладеного, Громадська рада доброчесності вважає, що Кандидат Берднік Інна Станіславівна не відповідає критеріям доброчесності та професійної етики.

Водночас цей висновок можна доповнити додатковою інформацією щодо Кандидата.

1. На адресу Громадської ради доброчесності надійшли повідомлення від громадян, які стверджують про ймовірне порушення Кандидатом норм законодавства України та міжнародних стандартів під час розгляду судових справ (додатки 4 -5).

2. 3.10.2016 р. Кандидат взяв участь у Пленумі Верховного Суду, на якому було прийнято рішення звернутися до Конституційного Суду України з конституційним поданням щодо відповідності (конституційності) окремих положень пунктів 4, 7, 8, 9, 11, 13, 14, 17, 20, 22, 23, 25 розділу XII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України від 2 червня 2016 року № 1402-VIII «Про судоустрій і статус суддів» (далі – Закон) статті 6, частинам першій і другій статті 8, частині другій статті 19, частинам першій і другій статті 24, частинам першій і другій статті 55, частинам першій, п'ятій і шостій статті 126 Конституції України. Так, вказані положення Закону України “Про судоустрій і статус суддів” стосуються формування нового Верховного Суду. Як вказано на офіційному веб-сайті суду, рішення про звернення до Конституційного Суду було прийнято одноголосно (додаток 6).

Відповідно до частини четвертої статті 19 Регламенту Громадської ради доброчесності за наявності важливої інформації Рада у подальшому може окремим рішенням змінити або скасувати висновок, або затвердити новий висновок.

Додатки:

1. Ухвала ВСУ від 14.03.2008 р.;
2. Рішення ЄСПЛ у справі «Бочан проти України (№2)»;
3. Інформаційна довідка з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно;
- 4 - 5. Повідомлення, що надійшли на адресу Громадської ради доброчесності
6. Текст Конституційного подання (лист від 05.10.2016 р. № 1-3587/0/8-16).

**Координатор
Громадської ради доброчесності**